

Rinkan pakkaajat

Kymmenisen vuotta nuorisotyössä olleena, koin tarvetta tehdä hetken aikaa jotain muuta, ja lähdin opiskelemaan vuodeksi erä- ja luonto-oppaan ammattitutkintoa. Vaeltaminen on ollut jo joitakin vuosia minulle tapa nollata ajatuksia ja keino laittaa niitä takaisin mittasuhteisiin. Luonnossa liikkuessani, osaan olla läsnä vain siinä paikassa ja hetkessä. Pystyn ottamaan etäisyyttä kaikesta - joskus on mentävä kauas, nähdäkseen lähelle. Tuntuu vapauttavalta, kun oleminen pelkistyy ja polun varrelle saa huokaista arjen taakkaansa.

Rinkka on aina jollain tavalla puhutellut minua. Siitä löytää niin monenlaisia vertauskuvia, jotka voivat kertoa elämästä, sen taakoista, kantajastaan tai turvasta. Opiskeluideni yhteydessä tehdyillä vaellusreissuilla rinkan pakkaamisen kirjo oli suuri; miten monella tavalla sen voikaan pakata ja mitä kaikkea se voikaan sisäänsä niellä – riippuen tietysti pakkaajastaan. Yksi koki rinkan taakkana, toinen turvana. Yhtenä päivänä se saattoi olla kolmannelle molempia.

Neljäs pyrki sisällössä minimalistisuuteen, viides oli varautunut kaikkeen.

Viikon vaelluksen aikana, sen paino tulee kantajalleen monella tapaa tutuksi, mutta ilman sitä olisi kulkija erämaassa melko avuton. Rinkan kanssa on aivan turvassa. Kaikki mitä tarvitsee pärjätäkseen, on sen sisällä: suoja, vaatteet ja ruokaa. *”Rinkan kanssa minä sentään selviän, sen kanssa olen kuitenkin turvassa!”* Mikä on sinun elämäsi rinkka? Mikä on se, mikä riittää tuomaan turvaa silloinkin, kun kaikki on liian haastavaa?

Mitä jäi rikkani painoksi menneestä vuodesta? Uusia rakkaita ystäviä. Tietoja ja taitoja, joita toivon voivani hyödyntää työssäni. Kiitollisuutta niistä kokemuksista joihin uskalsin itseni laittaa. Varmuutta Jumalan läsnäolosta ja huolenpidosta.

Timo Uotilan ajatuksia Rinkankantajan rukouskirjasta mukailien,

Marjo Jokitalo

Nuorisotyönohjaaja

